

Té futur l'escoltisme i el guiatge?

L'arrencada

Del 25 de juliol al 9 d'agost de l'any 1907, Baden-Powell, amb una vintena de nois, organitzà, a Brownsea, el primer campament escolta de la història. Oficialment, aquest esdeveniment assenyala el naixement de l'escoltisme. Robert Stephenson Smith Baden-Powell (aquest era el seu nom) era un home ja madur, d'uns cinquanta anys, amb una llarga història d'aventures i afers militars a l'esquena. Temps enrere, havia descobert, molt sorprès, que el seu llibre *Aids to Scouting (Ajuda als exploradors)*, escrit per a la formació humana dels joves soldats, era emprat, amb gran èxit, com a llibre de formació en els col·legis anglesos. Llavors s'adonà que era molt millor entrenar els nois del seu país a ser bons ciutadans, que no pas entrenar-los a ser bons soldats per a la guerra. En aquell campament de Brownsea, portà a la pràctica i experimentà les idees i plans per a la formació dels nois, que durant anys havia anat pensant,

desenvolupant i estructurant. Allà confrontà la teoria amb la realitat. El campament fou tot un èxit. La recerca i la reflexió, durant deu anys, havien canviat el militar, aventurer i heroi, en un excel·lent educador. Un any després, el 1908, publicà el que havia d'ésser el manual fonamental de tot veritable escoltisme: *Scouting for Boys (Escoltisme per a nois)*. I el 1910, davant la volada prodigiosa que havia pres el moviment i la insistència del rei Eduard VII, Baden-Powell deixà la carrera militar per dedicar-se exclusivament als seus escoltes.

L'escoltisme va néixer en el món dels nois. Ben aviat, però, les noies volgueren també incorporar-se al moviment escolta. Baden-Powell s'interessà en l'adaptació del mètode per a elles, però el moviment femení (les *Girl Guides*, com ell les anomenà) no començà a fer camí fins que la seva dona, Olave Saint Clair Soames, se'n ocupà. Durant anys, fou un moviment amb dues seccions o branques diferents: la dels nois (escoltes), i la de les noies

(guies). Avui, en general, es tracta d'un moviment amb una sola secció mixta de nois i noies: escoltisme i guiatge.

El creixement

L'escoltisme cresqué ràpidament a Anglaterra, traspassà fronteres i s'estengué a altres països. El 1907, els escoltes eren una vintena; el 1908, se'n concentraren a Manchester mil cinc-cents; el 1911, Baden-Powell en reuní trenta mil en les festes de la coronació del rei George; dos anys després, al juliol del 1913, el moviment comptava amb mig milió d'afiliats, i Alemanya, Àustria, Hongria, Bèlgica, Espanya, els Estats Units, França, Holanda, Itàlia i Suècia van enviar representants a la concentració de Birmingham; el 1920, sobrepassaven el milió, i representants de vint-i-set nacions celebraren a Londres la primera reunió internacional escolta: la primera *Jamboree* (nom indi que indica una gran concentració de tribus); el 1929, l'escoltisme comptava amb més de dos milions

d'afiliats; el 1939, eren més de cinc milions; el 1954, més de nou milions; el 1960, més de catorze milions, i, el 2000, més de trenta milions, escampats arreu del món. Un creixement realment extraordinari. El 2007, l'escoltisme complirà cent anys. Molts anys per un moviment d'infants i joves sempre canviants, sempre inestables, sempre en evolució.

A Catalunya, el 1912, apareixen ja els primers grups escoltes (*Exploradores Barceloneses* i *Jovestels de Catalunya*), però fou sobretot el 1928 quan, de la mà de Josep M. Batista i Roca, apareix l'escoltisme genuïnament català amb el nom de *Minyons de Muntanya*.

El futur

No hi ha dubte que el món d'avui és ben diferent del de principis del segle passat, quan va néixer l'escoltisme. Actualment, la nostra societat viu en una situació de revisió i canvi profunds. Les diverses ideologies, moviments i sistemes han sentit la sotragada d'aquesta situació. I l'escoltisme no en resta al marge.

Infinitat de records...

Vaig quedar sorprès quan se'm va demanar si podia fer una petit comentari per al dossier que L'EROL pensava dedicar a l'escoltisme.

A partir d'aquell moment em varen començar a venir al cap infinitat de records: situacions de la meva infantesa, quan vaig començar de llobatò en la primera sortida que els escoltes vàrem fer des del cau, situat a l'església de Sant Pere, escales de l'esquerra amunt...

"Són records confosos..." tal com deia la cançó... La Leo o "Akela", el Climent, l'Ignasi, mossèn Jesús, la Queralt, la Mar-

garida, la Pilar, la Casilda..., tots els altres llobatons, les sisenes, els cotxes de cal Vilarriquer, les màrtegues de palla, la guitarra, les xiruques, la pedra, els roncs de mossèn Noves...

Per no allargar-me, em centraré en el que crec que m'ha donat i ensenyat l'escoltisme. L'escoltisme em va ensenyar a donar valor a petites i diferents coses i situacions, a valorar l'ordre, l'amistat, la companyonia, l'ajuda a qui faci falta, a fer una B.O. (bona obra) cada dia, d'una forma desinteressada... Però el que li agraeixo més, és que m'ensenyés a conrear l'amor per la natura, per la nostra natura, per la nostra

terra i, sobretot, a no renunciar ni a la meva llengua ni a la identitat catalana. "Fèiem país" malgrat el franquisme.

En resum, crec que l'escoltisme ha condicionat bastant la meua manera de viure i de ser, de forma més que positiva. Encara avui, als meus cinquanta-dos anys, sóc un apassionat de la meua terra, de la natura, de les persones i del meu país.

El que ha estat l'escoltisme a Berga, allò que és i què serà, us ho explicaran les persones que, molt més enteses que jo, han estat els veritables organitzadors i motors de l'escoltisme a casa nostra.

LLUÍS BALLÚS I PLANAS

L'escoltisme no ha pas mantingut des dels orígens una forma fixa, immutable i definitiva, ja que, com que es tracta d'un moviment d'infants i joves, li ha calgut una adaptació constant als temps i les diverses situacions en què aquests s'han trobat. Ja des dels inicis això es va veure clar, i al llarg de la seva història s'han fet diverses adaptacions als temps i als llocs. És molt important, però, que les adaptacions sàpiguen mantenir el que és fonamental i substancial, allò que l'ha fet, durant tants anys, un moviment de joventut arreu del món, lloat per generacions de pedagogs de les més diverses tendències. Allò que hi van trobar aquella vintena de nois del primer campament i allò que ha donat sentit i complaença a milers i milers de nois i noies al llarg dels anys. En qualsevol moviment, adaptar-se vol dir no sols mirar atentament el present per encarar el futur, sinó també els orígens, per tal de veure clar allò que és bàsic i, si encara es considera vàlid, intentar portar-ho a la pràctica en la nova situació. Quan un moviment perd els orígens i el que li és fonamental, deixa de ser ell i esdevé una altra cosa, malgrat que conservi el nom antic.

Si aquella vintena de nois del campament de Brownsea, que van escoltar entusiasmats les aventures i històries d'un veterà oficial britànic, han esdevingut, al llarg dels anys, milers i milions d'escoltes, escampats arreu de la superfície de la Terra, deu ser perquè no només hi havia aventures i històries intranscendents en les paraules d'aquell home, sinó quelcom molt important, que connectava, i ha connectat durant molts anys, amb els interessos, il·lusions i necessitats dels joves. Quelcom que ha deixat un pòsit pregon en molts dels que han format part de l'escoltisme, com ells mateixos reconeixen i proclamen amb complaença i un cert to de sa orgull, amb la dita tan pròpia: "Escolta un dia, escolta per sempre". Deu ser que Baden-Powell va proposar uns valors tan humans que sobrepassen totes les fronteres, i va trobar un mètode que encaixa bé amb la psicologia d'infants i joves.

Baden-Powell va promoure la genial idea de l'educació en temps

Acte d'hissar bandera, de bon matí en un campament a les Llosses. DAVID ORRIOLS

Detall de la camisa de llops i daines.

DAVID ORRIOLS

de lleure. Avui són innumbrables els grups que fan activitats amb infants i joves en aquest mateix temps. I a primer cop d'ull, sembla que tots aquests grups siguin gairebé el mateix. En aquest mar de grups i moviments, quin lloc ocupa l'escoltisme? Té encara, i pot tenir en el futur, un espai propi? O ja estan superades les idees i els mètodes de Baden-Powell? L'escoltisme pot oferir quelcom

de valuós als infants i joves d'avui i de demà?

Parlar del futur sempre és agosarat. Qui pot assegurar o predir què passarà d'aquí a uns quants anys? Parlar del futur de l'escoltisme també ho és, d'agosarat. I a més, de quin futur parlem? D'un futur de vida exuberant o d'un futur escarransit d'anar fent la viu-viu? Considero que l'escoltisme pot tenir encara un futur molt valuós, si és capaç de tenir clars l'objectiu i el mètode proposats per Baden-Powell. Si no és així, li auguro només el futur d'anar fent la viu-viu. Però quin és l'objectiu i el mètode de l'escoltisme?

Objectiu de l'escoltisme

La intenció de Baden-Powell era que l'escoltisme fos un moviment educatiu. I aquest és encara l'objectiu actual, tal com proclama la Constitució Mundial del Moviment Escolta: "El moviment escolta té per objectiu contribuir al desenvolupament dels joves, ajudant-los a realitzar plenament les seves possibilitats físiques, intel·lectuals, socials i espirituals, com a persones, ciutadans responsables i membres de comunitats locals, nacionals i internacionals". Aquest és el primer punt

bàsic i fonamental, aquesta és la seva finalitat. L'escoltisme és un moviment educatiu complementari (no substitutiu!) de la família i l'escola. Ho han de tenir molt clar els caps escoltes i també els pares dels infants i joves del moviment. Quan no es té present, l'escoltisme esdevé un grup d'esbarjo per entretenir la mainada, o una colla excursionista, amb uns caps que, en comptes d'educadors, són mainaderes dels infants i guies de muntanya dels més grans.

L'escoltisme vol formar bons ciutadans: nois i noies sans, íntegres, eficaços, plens de coratge, útils al seu país, fermes, convençuts, de caràcter franc, obert i lleial, amb sentit de responsabilitat, fidels a la paraula donada, sincers, nobles, honrats, servicials... Prou d'egoistes, de sibarites, de mesquins. El lema dels escoltes diu: "sempre a punt!". Sempre a punt per ser útil, per ajudar, per portar pau i alegria, per fer més fraternals les relacions entre les persones, per construir una societat millor.

En el pla religiós, l'escoltisme era, en els seus orígens, d'inspiració netament cristiana. Però el mateix Baden-Powell, que considerava que tot escolta ha de ser creient, ja va preveure que no s'havia de lligar l'escoltisme a cap religió determinada, sinó que havia d'estar obert a les diverses creences. Més tard, van aparèixer grups d'escoltes laics sense referència a la religió. Actualment existeix l'escoltisme confessional i l'escoltisme laic. A Catalunya, està molt estès l'escoltisme confessional cristià, amb el nom de *Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya*. Però cal tenir clar que un grup escolta no és confessional pel sol fet d'estar inscrit a una parròquia, usar uns locals parroquials, tenir consiliari, començar i acabar el curs amb la celebració d'una missa. Li cal el que és més fonamental: que el grup tingui també com objectiu l'educació de la fe i que ho concreti en el seu mètode.

El mètode escolta

L'originalitat de l'escoltisme no rau tant en els seus objectius, comuns a altres moviments, com en el seu mètode. Baden-Powell va

fer una conjunció genial entre principis pedagògics i un pla d'activitats ben adaptades als infants i joves. En el mètode és on hi ha l'originalitat i on radica l'èxit de l'escoltisme. No presentaré el mètode escolta en la seva totalitat, sinó només uns punts que considero com a més fonamentals.

1. Principis o actituds bàsiques

- *Confiar en l'escolta.* Prendre's seriosament els infants i joves, tractar-los com persones de qui ens fiem plenament i confiar-los responsabilitats. Aquesta és la regla d'or del veritable escoltisme. La confiança es dona, però, a la vegada, també es guanya. És per això que cal inculcar a l'escolta que tingui com el seu màxim honor merèixer la confiança.

- *Educar en sentit positiu.* Atenció a les possibilitats i valors de cada escolta. Animar, estimular, desvetllar, proposar fites positives, més que insistir en la correcció d'allò que és negatiu.

- *Adaptar-se a l'escolta.* Partir dels interessos i il·lusions de l'infant, l'adolescent i el jove. "Per pescar peixos, -deia Baden-Powell- cal escollir un esquer que, més que al pescador, agradi als peixos".

2. La Llei, la Promesa i la B.O.

- *La Llei.* Des del principi, Baden-Powell donà als escoltes una llei. Una llei que, com diu ell, "ningú no l'ha escrit, però que ens ha estat transmesa des dels temps més remots". No es tracta d'un reguitzell

de prohibicions i manaments, sinó de la proposta d'uns ideals. Una llei positiva, feta per als infants i joves, que acostumen a ser rebels a les prohibicions i manaments. Baden-Powell els diu: Voleu ser escoltes? Doncs mireu com es comporta un escolta: és una persona que té per un gran honor complir la paraula donada, és fidel, és servicial, és amic de tothom i germà dels altres escoltes, és educat i generós, respecta i estima la natura, obeeix els seus superiors, no s'espanta davant les dificultats, és estalviador, és polít i net de cos, de paraula i de pensament. Res d'impossible ni extraordinari. És un programa que tothom entén bé i sedueix les persones generoses. Els seus deu articles han estat reproduïts i adaptats a diferents idiomes.

- *La Promesa.* Per tal que la llei no resti pura teoria, sinó que esdevingui norma personal de comportament, l'escolta, després d'haver demostrat durant un temps que li plau viure d'acord amb aquest ideal, amb absoluta llibertat, fa promesa, seriosa i solemne, de viure d'acord amb aquesta llei. És una promesa o compromís fet davant de Déu, si l'escolta és creient, dels caps, dels companys escoltes i, sobretot, davant de si mateix: ho promet "pel seu honor". És un dels moments més importants de la vida dins l'escoltisme. En aquest moment és acceptat oficialment dins el moviment i considerat un escolta. Els éssers humans creixem com a persones responsables en

la mesura que som capaços d'escollir rectament i comprometre'ns a complir els compromisos presos. Ensenyar els infants i joves a prendre compromisos seriosos és summament educatiu.

- *La B. O.* Entre l'ideal escolta proposat per la Llei i el compromís de la Promesa, hi ha sempre una diferència considerable, ja que el compromís mai no es realitza plenament i resta sempre com molt ideal. Aquí trobem una altra de les genialitats del mètode escolta: la realització diària de la Bona Obra (la B.O.). Cada escolta s'ha d'imposar la realització diària d'una bona acció d'acord amb la Llei: una acció petita o gran, un servei humil o un gran gest de generositat... És evident el gran valor educatiu que té aquesta repetició quotidiana d'accions. Actualment, molts grups escoltes han abandonat aquesta pràctica perquè la consideren una antiga sense sentit, quan en realitat l'èxit de l'escoltisme, en gran part, es deu a la B.O. Als nostres temps, hem convertit l'educació en grans proposicions, teories i discursos, quan en realitat es tracta de la repetició de petites accions. Aquí, no puc deixar de recordar el que escriu l'amic Salvador Cardús, en el seu llibre *El descon-*

cert de l'educació (Edicions La Campana, Barcelona, 2000, pàg. 156-157): "Una de les coses que resulten difícils d'explicar, perquè contradiuen un cert sentit comú general, és que l'element principal de tota educació en maneres de fer és l'establiment de rutines... Cal començar per introduir les petites rutines quotidianes a través de les quals podem començar a actuar". És precisament això el que pretén l'escoltisme amb la B.O. M'atreviria a dir que es pot avaluar el sentit educatiu d'un grup escolta segons la fidelitat dels seus membres a la pràctica de la B. O.

3. Sistema de patrulles o petits grups

Els escoltes estan organitzats en grups segons l'edat, però dins de cada grup es subdivideixen en petits subgrups (sisena, patrulla...) de 5-7 membres, sota la responsabilitat d'un cap de la mateixa edat. La patrulla és la unitat bàsica de la formació escolta. No es tracta només d'un grup per als jocs o les activitats, sinó que és un grup de vida real amb una autonomia considerable: la patrulla té una participació activa en la decisió, preparació, execució i revisió de les activitats que es duen a terme en el grup, i el cap de patrulla té realment la responsabilitat del bon funcionament d'aquesta. Tot això realitzat, evidentment, d'acord amb l'edat dels infants i joves. La patrulla és l'espai més idoni perquè tots manifestin les seves opinions, decisions, compromisos... Aquí l'escolta aprèn a expressar el seu parer i a col·laborar en la vida i en el funcionament de tot el grup escolta. En el grup gran, uns quants parlen, mentre altres callen sempre. La patrulla estimula la participació de tots els membres. Quan les patrulles no assumeixen aquestes funcions de participació activa són només una caricatura de l'escoltisme, per molt que cada una tingui un nom i un emblema.

4. Esbargiment

El joc i l'aventura són fonamentals a l'escoltisme. Cal que els escoltes s'ho passin bé, gaudeixin en les seves activitats. Molt abans de Baden-Powell, ja el gran filòsof Plató havia remarcat la importància del joc per a l'educació

"L'hora dels adeus" al dinar que commemorava el 40è aniversari de l'agrupament. DAVID ORRIOLS

d'infants i joves. L'escoltisme vol que aquests facin allò que més els plau: cantar, saltar, jugar, riure, quan encara són petits i entremaliats; després, disfressar-se, col·leccionar, construir, viure aventures; més endavant, la pràctica de l'esforç físic, el lliurament generós a una causa noble, el diàleg i la discussió seriosa entre companys... Cal satisfer la imaginació i la necessitat d'esbargiment. I cal crear també espais d'emoció, de somni, de poesia, d'encís, de misteri: la ficció de viure a la jungla per als més petits, la recreació d'històries exòtiques, la vida de campament tan diferent de la rutina de cada dia, la descoberta i admiració davant la natura, les vetllades a la nit entorn del foc de camp tan plenes de caliu i de misteri... Tot això és una part integrant del mètode escolta i no es pot oblidar tranquil·lament. Quan en la vida escolta s'hi estableix la rutina, el desencís i l'avoriment, s'està destrossant l'escoltisme.

5. Marc de la vida escolta

El marc de la majoria d'activitats dels escoltes és a l'aire lliure. Deia Baden-Powell que a la paraula *scout* hi ha *out*, que significa *fora*, *exterior*. La vida de campament, l'aire lliure i l'aventura són bàsics en la formació escolta. Des dels seus orígens, els escoltes han multiplicat, arreu del món, les sortides a la natura. Els hem vist caminant en comitatives plenes de colors i de cants, i plantant les tendes en els llocs més bells del país. Sortir de casa, anar-se'n a la

Els nois i noies i els seus caps, l'any 1999. DAVID ORRIOLS

descoberta del món i les persones, acampar, superar dificultats i imprevistos, conèixer, contemplar, respectar i estimar la natura i tots els éssers que la poblen, esdevenir companys i germans de les persones que l'habiten, tenyir de poesia, de cants, d'aventura i de servei qualsevol carena de les muntanyes, qualsevol replec de les valls, qualsevol indret del país. Tot això educa infants i joves: en plena natura, en un ambient on res no se'ls dona mastegat, aprenen a espavilar-se i a superar di-

ficultats, i també a contemplar, respectar i estimar la meravella de la natura.

6. Els caps

L'escoltisme té un mètode educatiu lloat, com ja hem dit, per generacions de pedagogs. Però el mètode, per molt valuós que sigui, sol no funciona. Per aplicar el mètode escolta hi ha un element fonamental i imprescindible: els caps. A les seves mans tenen l'eina del mètode. Del seu convenciment, de la seva capacitat i de la seva traça, depèn que l'escoltisme funcioni o no. Els caps són la peça clau. Baden-Powell ho veié clar des de bon

principi, i per això organitzà els camps-escola per a caps, on bons pedagogs i caps escoltes es trobaven junts i compartien idees i experiències. Aquests camps-escola han estat una de les institucions més valuoses en la història de l'escoltisme.

Els caps són nois i noies joves amb una gran dosi d'il·lusió i generositat, que sovint, d'infants o adolescents, han format part de grups escoltes. Cal felicitar-los i agrair-los el seu servei generós. Però cal que ells siguin també conscients de les seves limitacions. Ningú no neix educador, sinó que n'esdevé progressivament amb voluntat, constància, compromís i amb una bona formació. L'escoltisme, sense caps, no seria escoltisme, però els caps sense una formació seriosa no serien caps, sinó mainaderes.

El cap és algú que, de l'escoltisme, n'ha fet quelcom més que un moviment educatiu. N'ha fet el seu propi estil de vida, la manera d'enfocar la seva existència. I convençut que això és valuós i l'omple de sentit, vol ajudar els infants i joves perquè també ho descobreixin i ho visquin. Tasca fantàstica i gratificant. Però també, tasca que li reclama generositat, veritable compromís i estar sempre obert a revisar, a descobrir allò que li manca, a enriquir-se amb les noves aportacions, a re-

EL DARRER MISSATGE DE BADEN-POWELL

(trobat entre els papers de Baden-Powell després de la seva mort, el 8 de gener del 1941)

Estimats escoltes:

Si mai heu vist el conte de *Peter Pan*, recordareu que el cap dels pirates sempre estava fent el seu discurs de mort, perquè temia que li arribés l'hora de la mort i no tingués temps d'abocar-lo. Això és el que em passa a mi, i per tant, encara que en aquest moment no m'estic pas morint, ho faré un d'aquests dies i voldria dir-vos uns mots de comiat.

Recordeu bé que aquests mots seran els últims que sentireu de mi.

He tingut una vida molt feliç, i voldria que també la tinguéssiu cada un de vosaltres.

Jo crec que Déu ens posà en aquest món tan bell per ser feliços i gaudir de la vida. La felicitat no s'obté pas fent-se ric, ni tan sols reeixint en la carrera ni satisfent tots els gustos. Un bon pas cap a la felicitat és fer-se sa i fort mentre sou nois,

perquè pugueu ésser útils i, per tant, gaudir de la vida quan sigueu homes.

L'estudi de la natura us demostrarà quantes bel·leses i meravelles ha posat Déu en el món que gaudiu. Acontenteu-vos amb el que hàgiu aconseguit i feu tot el possible per conservar-ho. Mireu el cantó bo de les coses, i no pas el dolent.

Però el camí autèntic per arribar a la felicitat és fent feliç l'altra gent. Procureu deixar aquest món una mica millor de com l'heu trobat, i quan us arribi l'hora de la mort, podreu morir feliços pensant que no heu malgastat el temps, sinó que heu fet tot el que heu pogut. Estigueu "*sempre a punt*" per viure feliços i per morir feliços, sigueu fidels sempre a la vostra Promesa escolta –àdhuc quan ja no sigueu nois– i Déu us hi ajudarà.

El vostre amic,
Baden-Powell of Gilwell

tornar sempre a les fonts per posar-hi l'esperit del veritable escoltisme.

S'ha dit, i ho comparteixo plenament, que les crisis dels grups escoltes són, en general, crisis de caps. Si els caps no viuen els ideals de l'escoltisme, no tenen clars els seus objectius i no apliquen el seu mètode, els grups no funcionaran com a grups d'escoltes, malgrat que en portin el nom. Seran una altra cosa. Però si els

caps viuen i inculquen el veritable escoltisme de la forma que abans hem dit, els grups també el viuran i n'estaran joiosos.

Conclusió

Molts imitadors i adaptadors de Baden-Powell han pretès usar el que té el seu mètode d'engrescador i atractiu, però sense acceptar-ne les exigències ni proposar-se'n les finalitats. Alguns consideren que practiquen l'escoltisme

perquè distribueixen fulards i camises, tenen una bandera de grup i uns locals on reunir-se, juguen seguint manuals escoltes, practiquen l'acampada i l'aventura..., però sense tenir presents els objectius educatius ni el mètode per aconseguir-los. La veritat i l'autenticitat de l'escoltisme radiquen en la fidelitat a les concepcions del seu fundador. L'escoltisme, si és autèntic, té futur, i més encara en la nostra societat actu-

al on vivim "el desconcert de l'educació", segons el títol del llibre de Salvador Cardús, abans citat. Però per tal que aquest futur sigui realitat, cal que hi hagi caps convençuts del valor dels ideals proposats per l'escoltisme, compromesos, amb una bona formació i disposats a aplicar seriosament el mètode escolta.

Florenci Besora Torradeflot

DOSSIER

MARIÀ MIRÓ (a cura de LEO BOIXADER)

Orígens del moviment escolta al Berguedà

Dels Minyons de Muntanya a Berga, se'n té coneixement documentat a partir de l'any 1930. Consultat l'Arxiu Històric Comarcal de Berga, en el núm. 9 de la revista berguedana *Tagast*, del mes de setembre del mateix any, es fa esment d'una trobada a Queralt entre un grup de Minyons de Muntanya de Sabadell,

Manresa i Berga, en la qual tingué lloc la Promesa Escolta d'alguns d'aquests minyons. Presidí l'acte, en Josep M. Batista i Roca. Acaba aquesta referència amb aquest paràgraf:

"...Al cap de Secció de Berga, en Vallès, al Guia de l'Estol, en Miró, i a tots els Minyons i Follets, la més sincera felicitació."

Promesa de Minyons de Muntanya a Queralt (1930).

AHCBER

L'any 1985, quan l'Agrupament Escolta Sta. M. de Queralt i Gerdal de Portella celebrà el seu 25è aniversari, es publicà una agenda en la qual, entre altres col·laboracions, n'hi ha una de molt interessant d'en Marià Miró i Alsina, testimoni vivent d'aquella etapa, referent als Minyons de Muntanya a Berga i que concorda perfectament amb la notícia donada per la revista esmentada *Tagast*. Pel seu interès històric val la pena transcriure-la:

Els Minyons de Muntanya

"Els Minyons de Muntanya va ser la primera associació escolta catalana i el primer antecedent històric de l'actual Agrupament a Berga.

Com l'actual escoltisme, era un moviment d'educació fundat per Baden-Powell, la finalitat del qual era el desenvolupament de la personalitat dels infants, adolescents i joves, a través de la vida de grup en el temps de lleure. El sentit de responsabilitat, l'esperit de servei i el treball en equip són els valors educatius més característics, i la major importància la tenia i la té la vida a l'aire lliure. El nostre lema i la llei del Minyó

